

Sygn. akt IV P 173/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dariusz Rams
Protokolant:	st. sekr. sądowy Krystyna Olekszyk - Stobierska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. L., G. W. i M. Z.

przeciwko(...) (...) w N.

o zapłatę wynagrodzenia za pracę

I. Oddała powództwo;

II. Zasądza od powodów R. L., G. W. i M. Z. na rzecz strony pozwanej (...) (...) w N. kwoty po 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 173/19

UZASADNIENIE

wyroku z 14 listopada 2019 r.

Powód R. L. w pozwie (k.3-10) domagał się od strony pozwanej (...) (...) w N. zapłaty kwot:

- 9 600 zł tytułem dodatku w kwocie po 800 zł za okres od stycznia 2018 r. do grudnia 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za poszczególne miesiące,

- 10 800 zł tytułem dodatku w kwocie po 1 200 zł za okres od stycznia 2019 r. do września 2019 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za poszczególne miesiące,

Powód M. Z. w pozwie (k.3-10) domagał się od strony pozwanej zapłaty kwot:

- 9 600 zł tytułem dodatku w kwocie po 800 zł za okres od stycznia 2018 r. do grudnia 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za poszczególne miesiące,

- 10 800 zł tytułem dodatku w kwocie po 1 200 zł za okres od stycznia 2019 r. do września 2019 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za poszczególne miesiące,

Powód G. W. w pozwie (k.3-10) domagał się od strony pozwanej zapłaty kwoty 6 400 zł tytułem dodatku w kwocie po 800 zł za okres od maja 2018 r. do grudnia 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za poszczególne miesiące.

W uzasadnieniu zgłoszonych żądań powodowie podali, że są zatrudnieni u pozwanej w charakterze ratowników medycznych. W świetle obowiązujących przepisów, wynikających z Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych, ratownikom medycznym przysługiwały dodatki w kwotach: po 400 zł miesięcznie od lipca do grudnia 2017 r., po 800 zł w 2018 r. oraz po 1 200 zł w 2019 r. Powodowie mieli przyznany ten dodatek w 2017 r., w kolejnych latach nie był on jednak wypłacany.

W odpowiedzi na zgłoszone żądania strona pozwana wniosła o ich oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania (k.76-83). Wskazała, że przepisy na które powołują się powodowie nie mają do nich zastosowania, powodowie bowiem nie świadczyli pracy w zespołach ratownictwa medycznego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie R. L. oraz M. Z. są pracownikami strony pozwanej (...) (...) w N..

Powód G. W. był pracownikiem strony pozwanej w okresie od 1 maja 2018 r. do 31 grudnia 2018 r.

Wszyscy powodowie w spornym okresie pracowali u pozwanej w charakterze ratowników medycznych w zespołach transportu sanitarnego ((...)) (bezsporne).

U pozwanej zatrudnieni są również ratownicy medyczni, którzy w codziennej pracy wykonują czynności w zespołach ratownictwa medycznego ((...)) (bezsporne).

Strona pozwana w okresie od 01.07.2017 r. posiadała umowy na realizację zadań zespołów ratownictwa medycznego zawarte:

- z (...) Szpitalem (...) II w N. na realizację świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego w ramach podwykonawstwa umowy zawartej z NFZ - w okresie od 01.04.2014 r. do 31.03.2019 r.,

- (...) Pogotowia (...) w T. w ramach umowy o współpracy w celu wspólnego wykonania przedsięwzięcia pod nazwą „Realizacja zadań zespołów ratownictwa medycznego w obszarze działania (...) Rejonu Operacyjnego w Województwie (...) w ramach umowy zawartej z NFZ” - na okres od 01.04.2019 r. do 31.12.2020 r.

Pozwana w latach 2018 – 2019 nie posiadała innych umów na wykonywanie zadań w ramach (...)

Pozwana w latach 2018 – 2019 nie posiada umów zawartych z NFZ czy też innymi podmiotami na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie:

- leczenia szpitalnego,

- opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień realizowanych w warunkach stacjonarnych lub dziennych,

- świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej realizowanych w warunkach stacjonarnych,

- opieki paliatywnej i hospicyjnej realizowanych w warunkach stacjonarnych,

- świadczeń wysokospecjalistycznych (bezsporne).

Pozwana posiada zawarte umowy na wykonywanie zadań w ramach ratownictwa sanitarnego, umowy te zawierane są poza system państwowego ratownictwa medycznego (bezsporne).

W 2017 r. prowadzone były rozmowy między środowiskiem ratowników medycznych a Ministerstwem Zdrowia dotyczące wzrostu wynagrodzeń. Efektem tych rozmów było podpisanie porozumienia przewidującego wzrost wynagrodzeń o 400 zł miesięcznie w okresie od 1.07.2017 r. i od 1.01.2018 r. o kolejne 400 zł.

Wzrost wynagrodzenia o ww. dodatek przewidziany był dla ratowników medycznych wykonujących ten zawód w (...).

Celem realizacji ww. porozumienia Wojewoda (...) udzielił dotacji celowej (...) Oddziałowi NFZ na wypłatę dodatków ratownikom medycznym pracującym w (...) (bezsporne).

Ratownicy medyczni zatrudnieni u pozwanej wykonujący prace w (...) otrzymali dodatek do wynagrodzenia: w 2018 r. po 400 zł miesięcznie, a w 2019 r. począwszy od stycznia po 800 zł miesięcznie (bezsporne).

Powodowie, jak i inni ratownicy medyczni zatrudnieni u pozwanej wykonujący prace w (...) nie otrzymali dodatku po 400 zł miesięcznie w 2018 r. i po 800 zł miesięcznie w 2019 r. (bezsporne).

Ratownikom medycznym pracującym w (...) były wypłacane dodatki w kwotach po 400 zł miesięcznie w okresie do lipca do grudnia 2017 r. na podstawie porozumienia z dyrekcją pozwanej, pieniądze na dodatki pochodziły z własnych środków finansowych pozwanej, nie były to środki przekazywane z NFZ (bezsporne).

Powodowie za okres od 1 stycznia 2018 r. do 30 września 2019 r. otrzymali w całości należne im wynagrodzenia za pracę wyliczone zgodnie z obowiązującymi przepisami (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny, całkowicie niesporny w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia o zasadności roszczenia, sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów oraz twierdzeń stron, jak również w oparciu o zeznania stron.

Okoliczności określone powyżej jako niesporne wynikały z twierdzeń stron, które zostały wprost przyznane, bądź które sąd – z uwagi na brak zaprzeczenia przez stronę przeciwną – uznał za przyznane mająca na uwadze całokształt okoliczności sprawy (art. 229 i 230 kpc).

Dokumenty zebrane w sprawie nie budzą wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem, nie były kwestionowane przez strony i sąd w całości się na nich oparł dokonując ustaleń w sprawie. Pozwoliły one na weryfikację twierdzeń stron odnośnie istotnych dla sprawy okoliczności.

Zeznania tak powoda M. Z., jak i słuchanej za stronę pozwaną B. H. nie budzą wątpliwości, brak podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Wypowiedzi ww. osób dotyczą w zakresie okoliczności faktycznych kwestii niespornych, w pozostałym zaś zakresie związane są z interpretacją obowiązujących przepisów, o czym będzie mowa poniżej.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 22 kp pracodawca obowiązany jest zapłacić pracownikowi umówione wynagrodzenie za świadczoną przez niego pracę.

W orzecznictwie oraz w doktrynie powszechnie i zgodnie przyjmuje się, iż co do zasady pracownikowi nie przysługuje samoistne roszczenie o podwyżkę. Sąd pracy nie ma uprawnienia do kształtowania wynagrodzenia za pracę, jeżeli jest ono wypłacane w wysokości mieszczącej się w granicach określonych w przepisach prawa pracy i umowie o pracę.

Roszczenie powodów zmierzało do podwyższenia wynagrodzenia, które pozwany pracodawca wypłacił w spornym okresie.

Powodowie na uzasadnienie zgłoszonego żądania wskazali, iż mają prawo do dodatków przewidzianych przepisami Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 lipca 2018 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych (dalej Rozporządzenie I).

Istota sporu sprowadzała się więc do odpowiedzi na pytanie, czy przepisy ww. Rozporządzenia mają zastosowanie do stosunków pracy powodów. Udzielenie bowiem odpowiedzi twierdzącej potwierdziłoby tezę, że powodowie mogą domagać się podwyższenia wynagrodzeń w zakresie określonym tym aktem prawnym. Udzielenie zaś odpowiedzi negatywnej oznacza, że wynagrodzenia powodów ukształtowane były i wypłacone zgodnie z przepisami, żądania więc powodów nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie sądu nie ma podstaw do przyjmowania, by do powodów przepisy ww. Rozporządzenia miały mieć zastosowanie.

Przede wszystkim należy wskazać, że nie ma żadnego przepisu, który wskazywałby, że każdy ratownik medyczny ma prawo do przedmiotowego dodatku. Gdyby ustawodawca w ten sposób chciał ukształtować warunki wynagradzania ratowników medycznych, zostałyby to wyraźnie wyartykułowane w przepisach. Takiego rozwiązania jednak brak.

Sąd w całości podziela argumentację przedstawioną przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew, jest ona znana powodom, w ocenie sądu nie ma potrzeby przywoływania w całości przedstawionych tam argumentów.

Przepisy Rozporządzenia I, z którego wynika uprawnienie do dodatków, jak wskazuje jego tytuł oraz treść, mają zastosowanie tylko do tych przypadków, które są wyraźnie wskazane.

Po pierwsze ma to być świadczenie opieki zdrowotnej, po drugie nie każde, ale tylko to wskazane w ww. Rozporządzeniu, a po trzecie ma ono być ujęte w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

W skrócie można więc powiedzieć, że pracodawca otrzymuje „znaczone pieniądze”, które musi przeznaczyć na określony w ww. przepisie cel. Wyraźnie wynika to z mechanizmu określonego w § 2 i § 3 ww. Rozporządzenia I. Potwierdza to również treść §2 i §3 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 4 stycznia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych (dalej Rozporządzenie II).

Przepisy te wyraźnie odnoszą się do ratowników medycznych systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne wykonujących zawód w zespole ratownictwa medycznego.

Należy w tym zakresie zauważyć, że ww. przepisy były wprowadzane w reakcji na porozumienia zawierane z Ministrem Zdrowia. Porozumienie z 24.09.2016 r. (k.23) odwołuje się do ratowników medycznych wykonujących ten zawód w zespole ratownictwa medycznego. To porozumienie stanowiło podstawę do wydania aktów prawnych wprowadzających dodatek (pkt 6 porozumienia). (...) tych ustaleń służyło również przekazywanie środków pieniężnych przez wojewodę w formie dotacji celowej. Były to cały czas „znaczone pieniądze”, które miały określone przeznaczenie tak pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym.

W tym zakresie należy odwołać się do przepisów ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Istotne jest bowiem zdefiniowanie pojęcia „zespołu ratownictwa medycznego”. Definicja legalna zawarta jest w art. 3 pkt 10 ustawy: zespół ratownictwa medycznego - jednostkę systemu, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2, podejmującą medyczne czynności ratunkowe w warunkach pozaszpitalnych, spełniającą wymagania określone w ustawie. Art. 32 ust. 1 pkt 2 stanowi, że jednostkami systemu są zespoły ratownictwa medycznego, w tym lotnicze zespoły ratownictwa, wchodzące w skład podmiotu leczniczego będącego samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej albo jednostką budżetową, albo spółką kapitałową, w której co najmniej 51% udziałów albo akcji należy do Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego - zwane dalej „jednostkami systemu”, na których świadczenia zawarto umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Dalsze uszczegółowienie definicji (...) znajduje się w art. 36 ustawy.

Stosownie do treści art. 46 ustawy zadania (...) są finansowane z budżetu państwa z części, których dysponentami są poszczególni wojewodowie. Zasady zawierania umów i przekazywania środków określone są w art. 49 ustawy.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że strona pozwana środki przekazywane na realizowane zadania ma wydatkować w sposób określony ww. przepisami. Pieniądze na dodatki mogły być przeznaczone tylko dla tych ratowników, którzy wykonywali zadania w ramach (...). W sprawie jest zaś niesporne, że powodowie w spornym okresie w (...) nie wykonywali zadań, nie mogli więc nabyć prawa do tych dodatków na podstawie ww. Rozporządzeń. Prace wykonywali w zespołach transportu sanitarnego, które nie są zespołami ratownictwa medycznego. Środki finansowe, jakie otrzymywała pozwana, były przeznaczone tylko dla ratowników medycznych z (...).

W tym stanie rzeczy powodowie nie mogli domagać zapłaty dodatków przewidzianych przepisami ww. Rozporządzeń Ministra Zdrowia z 12.07.2018 r. i z 4.01.2019 r.

Powodowie wykonywali zadania ratowników medycznych w ramach transportu sanitarnego, który uregulowany jest odrębnie.

Stosownie do treści art. 5 pkt 33a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych transport sanitarny to przewóz osób albo materiałów biologicznych i materiałów wykorzystywanych do udzielania świadczeń zdrowotnych, wymagających specjalnych warunków transportu. Uszczegółowienie definicji i zadań zostało zawarte w art. 161ba i następne ww. ustawy. Zasady finansowania transportu sanitarnego określają umowy zawierana z NFZ i innymi podmiotami.

Nie ma podstaw prawnych do przyjmowania, by zespół transportu sanitarnego był traktowany na takich samych zasadach jak zespół ratownictwa medycznego.

Odrębną kwestią jest to, czy pozwana mogła przyznać powodom takie same dodatki, jak ratownikom pracującym w (...). Takie dodatki były zresztą przyznane w 2017 r. Ponadto źródłem tych dodatków mogłyby być przychody z komercyjnych transportów sanitarnych, co wskazywane było też w korespondencji. Oczywiście pozwana - jak każdy pracodawca - w ramach środków finansowych, którymi dysponowała, mogła podjąć decyzję o przyznaniu dodatkowych świadczeń finansowych pracownikom, brak podjęcia takiej decyzji nie rodzi jednak po stronie pracownika roszczenie do pracodawcy o przyznanie takiego świadczenia. Taka potencjalna możliwość nie ma charakteru roszczeniowego.

Inną kwestią jest to, czy w przypadku powodów nie doszło ewentualnie do naruszenia zasady równego traktowania w wynagradzaniu za jednakową pracę lub pracę o jednakowej wartości. Z uwagi jednak na wskazaną w pozwie podstawę faktyczną zgłoszonego przez powodów roszczenia, zasadę zakazu orzekania ponad żądanie (art. 321 kpc), jak również z uwagi na treść art. 47 § 2 pkt 1b kp - sąd w tej materii nie mógł orzekać w niniejszym procesie. Kwestia ta jest otwarta, wymaga to jednak procesowego zgłoszenia stosownych żądań i okoliczności faktycznych na ich poparcie, co ewentualnie pozwoli na dokonanie oceny, czy w ogóle można rozważać naruszenie zasady równego traktowania.

Reasumując powyższe roszczenie powodów z braku podstaw prawnych do przyznania im dodatków określonych w Rozporządzeniach Ministra Zdrowia z dnia 12.07.2018 r. i z dnia 4.01.2019 r. jako niezasadne podlegały oddaleniu.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu sąd na podstawie art. 98 kpc zasądził od każdego z powodów (współuczestnictwo formalne) na rzecz strony pozwanej poniesione przez nią koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika. Przy czym sąd zasądził te koszty częściowo (art. 102 kpc) mając na uwadze, że wyjaśnienie sprawy leżało w interesie obu stron sporu, z drugiej jednak strony nie wystąpiły w sprawie żadne nowe okoliczności, które wpływałyby na ocenę żądań powodów.

S/

(...)

-(...)

K.. (...)

N., (...)